

Путеви до тебе

(Јанко Богдановић)

Чудна су та сећања која нас држе буднима,
ми смо сањари који никад не спавају,
под месечином стихови се рађају,
док светлост звезда језди у мојим очима.

Време ће проћи и сећања избледети,
растаћемо се с сновима дечијим,
а ја ћу у агонијама живети,
јер је твоје срце у рукама нечијим.

Нежност твог пољупца, ожиљак мога срца,
такве су ране, које ни време не лечи.
Безнадежно лутам кроз друге светове,
тражим те кроз сећања и прећутане речи.

Мој дух плеше уз мелодију твоје душе,
препознајем је, из другог живота,
а сад све нестаје, светови се руше,
и ја још увек плешем са очима пуних суза.

Откуцаји срца шапућу о твојој љубави,
нек ме судбина одвоји од свега знаног!
Нек ме на другом крају свемира остави,
а ја ћу се вратити,
јер сви путеви воде до тебе.

За тебе бих газио кроз пламен пакла
кроз сузе, трње, пепео, прашину,
само да ми не останеш у сећању,
већ шапатам испуниш бескрајну тишину!

* (Јанко Богдановић)

Оштар поветарац односи њихове мисли,
у очима пуним суза огледају се звезде,
месечина плаче за изгубљеним погледом,
док хиљаду врисака мојим телом језде.
Одјеци отетих будућности губе се у тишини,
тама је прогутала наше младалачке снове,
чекала су их сећања, остављена да ишчезну,
отете су секунде, спремне за душе нове.
Ухвати ме за руку, препусти се неизбежном,
наше секунде су заробљеници времена,
наши снови се пресликавају на небесима,
заборав ће нас јурити, али никад стићи неће,
живећемо заувек, са изгубљеним мислима.